

1
бр. 3997

111

L'homme des hommes; Saint-Louis
G. K. K.
Libre des... des...
G. K.

Тако је тешко рећи овај напис са тачно
прекидања и одговарајуће. Зашто? Ето шта је језик човјека, највећа вредност
човека и народа. Ето шта се језиком или потако-потако из света најсложени-
јега у човеку и народу. Јако шта, стога сваки језик има велико право на своју
егзистенцију и на своју репутацију. Ето што је највиши језик са свом својом
лијепотином, тога блага, јер то је највиши језик, уметност или га нема...

Укоро га је сасвим својомо рећи човек или је-
зик. И човек и језик јесте резултат недовољно узвишених постојности. И човек
и језик, у свакој својој фази—гора, више, воде, каде—јесте продукт свога
вистинског стварања, јакте самостварања. Човек је онакав и онолико какав и ко-
ликим је сам себе створио, а језик је спољња појава свега што је човеков
живот и живљење, са свим функцијама тела и духа. Свест у човеку и у језику
потврђена свесност то је једно исто, и нехваливо. Како кажемо језик поједини
као, осирпци, четири функције, све функције мисленог човека којим се његова
мери. Да човек говори, треба језик. Да човек пише, треба језик. Да човек ми-
сли, треба језик. Да човек ћути, треба језик. Језик или у оба света. Како је
два света? Језик је онај чије границе чинија значи језичко кретање од свако-
кога дела, од свакога човека, од сва људске потребе и интереса. Како се та чини-
нија прелази, то је трансценденција, прелазак, прелазак у други свет. Тај други свет
може бити сасвим близак, а може бити веома, или сасвим узвишен од
Страх
њего. Страх од речи трансценденција синобова је познато, или испред које и
иза које нема ништа. Трансценденција то није ни престој Савјета ни Пантонов
ни хорова виђања, ни војске светаца. То је престој прелазак, прелазак од сваког

[illegible]

и снажним еротичним језиком страсти и памети сироти амбасадера. Говорити су талашки Шпанци: ^уучи су им ^уврху неочекиване буре. А шта сте мислили ^умај сте показивали? Да се на ^уострва у Атлантику иле преко ^уузди ^уупада преко ^уместа као онај ^уваш у Мауризу који је пребачен преко реке у којој нема ^уназе. Бито је буре напору ^унапрема али је била буре у језику енглеском ^уонога ^укобо. ^уИако је тај језик свугде: у сваком ^упуту и ^уговору, у сваком ^уцину и ^увизи у ^уполоритету и на тргу у сваком ^уврху и ^увечни ^упакој. ^уАнглески филозоф ^уКобе, ^ужитељ из тих ^увекних времена, ^унапрезан је пример за ^умимбинанију ^упакитичког и ^укултурног у ^увремена ^умај се ^увекним језиком и ^умисли и ^угласи и ^удути. ^уКобе, ^упа својој теорији, ^убио је за ^украје за ^уархавни ^уауторитет, ^убез ^учега ^унама ^укрштас ^упа ^уонда ^уни ^укрштасених ^усике и ^уучинама, ^уали је ^упрешао, ^упротасио ^укроз ^усве ^удекадушн ^ује у ^уи ^уувам ^убио ^утада ^угле ^унешто ^утреба ^унаговорити, ^уи ^усклонити ^уда ^уне ^усмета ^утај ^уКобе је ^узаписио. ^уОно ^ушто ^ује ^уошчучно ^унајважније ^уу ^учовечанству ^уто ^уније ^упрорука ^учовекова ^унего ^ујезик ^уњегов.

Језик та човечанствена и ^устатна ^усума ^ународа, ^упа и ^упа ^уког ^учовечанства, ^уоткула ^уволи ^упоректо, ^укако ^ује ^унастао? ^уНико ^уне ^узна. ^уУ ^устарим ^уепосима и ^умитологијама ^уимамо ^утачно: ^уза ^усве ^усе ^усперзаву ^уза ^уговори и ^убогали и ^упакубогови и ^упакучи и ^упакотије и ^убијке и ^унеумите, ^уриб—^усве ^уговори, ^уУ ^укниже ^уким ^уУпенишарима ^унајлак ^ујавља ^усе ^упојам ^уи ^уреч ^уговор, ^уали ^уније ^уза ^ујезик ^уепистрохе-^уактивних ^унајлак ^упојам ^уза ^усуму ^усвих ^усике ^уу ^учовечанству. ^уОне ^ушто ^уће ^усва ^убити ^уречена, ^уне ^ус ^устаји ^уни ^уу ^ујезном ^унама ^упожметом ^умиту, ^уили ^уепосу, ^уто ^унажемо ^уми. ^уНије ^усе ^уконцепт ^утор ^усвте ^уовога ^уи ^учовечанства, ^уили ^уако ^ухадете ^уврху ^усвте ^уовога ^уи ^учовечанства ^уза ^уније ^усе ^упетио ^уон ^увероватно ^уи ^уконцептор ^усвих ^уилеја, ^уније ^усе ^усетио ^уза ^уће ^упа ^усве ^увисоко ^уи ^ухеројско ^уа ^утако ^уће ^уза ^усве ^униско ^уи ^усрмно, ^ушто ^усе ^улигало ^уса ^учовечан ^уством, ^уза ^уће ^уза ^унарад ^уи ^усигнах ^усвте ^утага ^утреба ^уи ^унешто ^утако ^усвемоћна ^укако ^ује ^усвемоћан ^уон ^уконцептор ^усвте ^усам, ^утолико ^усвемоћна ^уза ^ујезика ^усарађује ^уса ^усвих ^ума ^усиктама ^уи ^уенергијама ^уи ^уилејама ^усвте, ^ујезика ^умежа ^усебе ^уи ^усве ^уоко ^усебе ^ујез ^унеко ^ухарађује ^ушто ^усу ^убогови ^узаборавили ^уза ^ухарађу ^уили ^унису ^уумати ^уни ^умогли ^уза ^ухарађу. ^уА ^уније ^утако, ^уБито ^уда ^ује ^убио ^уконцептор ^усвте ^унеко ^убиће ^укоје ^усамо ^уум

уметношћу, симболички изстрапшијом замениламо и претстављамо, бико да је бико концепције неке суме кинеске у материји, атру, дауу, сигурно не на овој куглици. заменили, макар негде међу звездама — ^{свагде} ~~негде~~ или негде свеједно ни једно ни друго нисмо у стању схватити — овако или онако, у човеку је међу различитим кинесима могуће бити и кинеске споразумевања са стварима, са бићима.

Први језикиспоразумевање је вероватно она која је и највише истоватно ме
свим људима, произлази из свих других кича и функција живота, први спор
бие говор и стојиме. На олате гране у поједине заједнице и поједини за
говори и говори многи и многи, разни и разни, па посем говора, па мит о наши
ској кичи, па најзад епетрактен појам језик, па онда бразбраз језика у бразб
језичких заједница па најзад ле нанас језик Шекспира, Расина, Бетов, Чулкина,
па ви овај наш језик који се говори у четири наша значаше републике наш је
и бује
језан језик, који се говори у толико варијаната, паше и уметнички развија
у толико варијаната.

Варијанте, варијанте, варијанте. Чешко је религио-
троје, трије је религио, религије је религио, религије је религио, религије је религио. Човек је бески-
крајни Чини је бескрајни смртни и пролетни човек? Чезишма, Чезишма су мени
је човечанства Меморија човечанства то је наш бескрај. Варијанте, варијанте
је велики мит, једнако је мит, да нас симбол меморије човечанства. "Завлаву,
ју се скојави змање, поскопавају змање гробови, паге и кестури и сумаки и
оруд, али паге нарочита изгребама и змањима изгребама, кестури и бачари
чистети и оулетети се змање, парук, језин, мтмев, не хлајности. И ако се
хласе сутра нађе мрав текста на етрусканском, алува исти текст на етијском
земахће барјачић на мучи лавитијској на сентори језин, Итријско, с
голенат без кљува.

Језик хонатаџаг муклувког човека за нас, безмало
просто бестега. Имамо чулни језик оком и ушом западни и имамо унутрашњи
језик унутрашњег реченица језик што би рекао Платон кад јунак сама се са-
бом разговара. Те две моћи наше јве су језичке моћи. На уста изјављена више
ликована реченица није никада оно што је реченица унутрашња. Никада.

Унутрашњи говор то је семантика звука, истине, директност и једноставност, ко-
ја се не може ни преписати ни препрети. Никоја проза, никоји стих не може
казати чучним језиком оно што је творачки језик ^{срце} ђутања. Више смо штампани
фиксирани Шекспирове песме ШЕКА. Три стиха, прави намет, издати су брзо, тобо-
же готови, а заједно је издата тока да се изрецимички каже најпречише, у најбо-
љој форми изрецимичког. Скоро је мучно гледати тај Шекспиров чов. Већ је изг-
ле све ту, бар оно за прву реченицу која унутра стоји, говоре. Не да не каже
није то оно. Као што је глуми Већховен ^{научио} дајавио неку мислу која му
пре није требала, свикао да унутрашњи неким слухом тачно чује музику у себи
и мучи се да је тачно тако испише нотним знањима, чамуштим његовим клавир-
ом, тако гледамо Шексја, како га ^{визуално} како псејвазом пута по угловима хер-
тије неке хијероглифе, неке право, и напреже унутрашњи слух и мучи свој чучни
језик и јавља, јавља измет, скоро да кажемо похете шексја — хер тхи блајт сп-
рит Зјаво да си јави резовање... Смирује се песник: јавља, електрична похети
завијеног што тамо унутра, светински постижан језик мишљена реч и мишљена
стикова чега је написана поезма само изрецимичко. Уметничко-језичко процес је и
ковршен ако читаоци из штампаних резова, може улазити мисао да неку мис-
мишљену реч и слику у ^{својој} унутрашњости... Као што се тако човечје јези-
чеко потхрањује крвљу, тако се реченица уметничке вредности јавља потхра-
њује јавним унутрашњим језиком. Чучни ј-зик не може никада оно што мишљени
језик, али може некиком својом симболичном моћју лети нум слику да читамо
звучом мишљену реч и мишљену слику. ^{срце} Кај Нијто написаних: То је бесмисла
божест која вбити неће човек зајмури и вики тама унутра и ти чин трапеди,
је се спаном и речима. Али сам снажној поезији у снажној прози осећа се
оно унутрашње, то јест осети то онај ко може каже јави тај прекорак од
чучне до унутрашње реченице и слике. Сам писац оригинала не може даје
него у свом случају до најаутентичнијег осећања унутрашње реченице у
ону чучну. То је филозофски говорећи оно што је непосредна сметња при
превојима. То нас је навело да јавирам, востаном увек, кажемо: Све
оде али не можете превести онога што је кажемо испод тог текста, то јест о
оно што је само у њему унутрашње реченице или слике. Сам писац оригинала

немоže drugo ko da traži i traži maksimalno ekscentričnu vokalizaciju onome
 što u čemu luteći govori i stika. Toliko i ne više zato je čoveku da pri
 građenju umetničkog teksta sjeleli suhovi i čuveni jezik. Niče je bio i
 veliki mističar i veliki pesnik i veliki jezikar i veliki stihist i tačno
 je približio onome ^{prava} pisanju: Raziti strah^u proze kao krasni obelisk. "To je va
 umetnička reč pesnika stika. A ovo umetnička stika pesnika ^u ~~mnogim~~. U ~~kratu~~
 mističkog vosačom ko gicnog tumačaću istorije i sužnina ložara i plavara.
 Poznata je ali uvek nova mitska stika o psočaćem vavilonskom kraju Potpala
 ru siku nabukodonosorovu. Uvratnja reč ~~krada~~ bila je čemu jasna i čitka ali
 on je u ~~posedima~~ i pijenjkama tražio da je ne zna i zaboravi. Ovdje ~~trava~~ se
 u vazduhu plamenim slovima ispisana jezita rečenica: Ne je tekel vavarski
 i otkaz nestala. Simbol unutrašnje duhovne rečenice: nabrojani otkazno razre
 šeno. Daju vavilonski nabrojani, ti ~~kradu~~ ^{svasim} nemat pritisk vavara, zemlja de biti
 razvešana Perzijskim i Mičankim. Ta unutrašnja rečenica je tajenstvo, ku p
 misti i luti u čoveku ~~ko se~~ ^{našija} ~~travilija~~ ^{istorija} ~~govor~~ ^{vođa} i ~~ta~~ ^{svasim} ~~vaviljski~~
 čajnik. To je to, i ništa drugo nije to. Na tom punktu na punktu umetničke
 vokalizacije unutrašnje rečenice ~~ili~~ ^{stika} ima takmičarski ~~losta~~ ^{mučen} ~~svršet~~
 mi ~~mut~~ ^{muzike} i jezika. Snaga su ogromne na objave strane ali ~~međ~~ ^{je} ~~reč~~
 o vrhovnim sužniskim momentima, o tragičnim stovima ili metafizičkim lute
~~ma~~ ^{je} ~~jezik~~ ^{našijace} ~~mužiku~~. Onaj umetnički univerzum stvoren jezikom ~~šakom~~
 u tragediji Antoniје i Kleopatre ~~čemu~~ ^{trampa} ~~pol~~ ^{nebo} ~~mi~~ ^u ~~kojoj~~ ^{umetnosti}
 Koja bi umetnost mogla izraziti tako čitko i bristko, smehom i plachem ironijom
 i sruhaopostovačem, prež stostovnim ~~pin~~ ^{mužikovem} ~~koji~~ ^{je} ~~bir~~ ^{Marko} ~~Antoniје~~
 kvači i letetu i Bogu jasnu poruku i jasni suč o ~~člaskim~~ ^{Antoniјene} ~~nežjen~~
 nati smri ~~negolim~~ ^{unutrašnji} ~~platičnostima~~ ^{nepo} ~~Antoniјom~~ ^{nežjen} ~~nežjen~~
 tamo netima ~~stvar~~ ^{travilija} ~~tre~~ ^{ba} ~~bi~~ ^{je} ~~u~~ ^{prasek} ~~jači~~ ^{je} ~~ne~~ ^{je} ~~u~~ ^{više}
 on te svoje vrhovne sice koja je jezik, čovek ne može. Učinom, čovek
 ne može više i ~~laže~~ ^{na} ~~što~~ ^{je} ~~skok~~ ^u ~~smrt~~ ^{ali} ~~umetnosti~~ ^{možu} ~~učiniti~~ ^{da} ~~ta~~
~~skok~~ ^{traje} ~~hižale~~ ^{gozina}. Među svima umetnostima najbrutnije je najčuvskije
 najprostiје je jezik.